

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. Karel Witassek**, bytem Veřovice 576, Veřovice, zast. Mgr. Theobaldem Ptoszekem, advokátem, se sídlem Horní 1642/55, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o žalobě na ochranu před nezákonnými zásahy žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2023, č. j. 22 A 64/2021-28,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2023, č. j. 22 A 64/2021-28, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou domáhal ochrany před nezákonnými zásahy ze strany žalovaného. Krajský soud podanou žalobu usnesením ze dne 11. 5. 2023, č. j. 22 A 64/2021-28, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Proti uvedenému usnesení byla podána kasační stížnost.

[2] Ze spisu vedeného krajským soudem vyplývá, že dne 23. 7. 2021 podal žalobce žalobu na ochranu před nezákonnými zásahy, které spojoval s činností žalovaného týkající se evidence daní. Žalobce v ní rozporoval intervence žalovaného do systému evidence daní z příjmů fyzických osob a neposkytování požadovaných dokumentů. Dne 10. 12. 2021 podal žalobce doplnění žaloby. Krajský soud v reakci na uvedená podání ničeho nečinil, a to až do dne 31. 1. 2023, kdy je zaznamenáno udělení pokynu k zaslání doplnění žaloby žalovanému. Dne 15. 3. 2023 podal žalobce podnět k přijetí opatření proti nečinnosti ve věci jeho žaloby.

[3] Dne 17. 3. 2023 zaslal krajský soud žalobci usnesení ze dne 16. 3. 2023, č. j. 22 A 64/2021-22, ve kterém ho podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění vad podání, resp. doplnění žaloby, a to ve lhůtě sedmi dnů od doručení usnesení. Krajský soud tímto výslovně žalobce vyzval, aby přehledně, srozumitelně a konkrétně uvedl ke každému tvrzenému zásahu rozhodující skutečnosti, ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje zásah žalovaného za nezákonný, kdy k zásahu došlo, kdy se o něm žalobce dozvěděl, jakým způsobem byl zkrácen na svých právech a zda zásah nebo jeho důsledky trvají, případně zda hrozí jeho opakování. Usnesení bylo doručeno žalobci dne 20. 3. 2023 a dne 27. 3. 2023 na něj žalobce podáním reagoval. Dne 11. 5. 2023 pak krajský soud vydal v záhlaví uvedené usnesení o odmítnutí žaloby. Krajský soud označil žalobní tvrzení za rozbředlá, všeobíjající a rozporná, neboť v nich nebylo uvedeno, jak a čím konkrétně byla zasažena veřejná subjektivní práva žalobce, ani se na základě nich nebylo možné zabývat včasností podání žaloby. Dále krajský soud uvedl, že jeho rolí není za žalobce domýšlet argumenty nebo vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Z tohoto důvodu shledal všechny tvrzené zásahy s výjimkou jednoho věcně neprojednatelnými. Za jedinou schopnou posouzení krajský soud označil námitku týkající se neposkytnutí úředního záznamu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 1646685/21/3200-11450-810208, žalovaným. S ohledem na povahu předmětné písemnosti však shledal, že její neposkytnutí zjevně a nepochybně nemohlo být zásahem do práv žalobce v souvislosti s evidencí daní.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) ve včasné kasační stížnosti o napadeném usnesení uvedl, že jej považuje za překvapivé a nepředvídatelné, neboť svým podáním ze dne 27. 3. 2023 patřičně reagoval na výzvu krajského soudu k odstranění vad žaloby. Stěžovatel má za to, že usnesení obsahuje vágní odůvodnění, které nespĺňuje zákonné požadavky a které je výsledkem řady procesních pochybení krajského soudu. Vytkl mu konkrétně nedoručení výzvy k úhradě soudního poplatku, nedoručení žaloby žalovanému, doručení doplnění žaloby žalovanému až v reakci na žádost o nahlédnutí do spisu, absenci spisového přehledu a číslování listů, poskytnutí nepřiměřeně krátké lhůty k odstranění vad žaloby a nevypořádání návrhu na spojení věcí.

[5] Stěžovatel dále uvedl, že odůvodnění odmítnutí žaloby je neurčité, když krajský soud neuvedl konkrétní důvody tohoto postupu. Stěžovatel nesouhlasí, že žalobní body popsal obecně či nesrozumitelně. Ve svých podáních krajský soud několikrát upozornil, že základ jeho žaloby proti nezákonným zásahům souvisí s obsahem žalob, o nichž je rozhodováno u téhož soudu v jiných řízeních. V případě nutnosti byl zároveň stěžovatel připraven žalobní body dovysvětlit při soudním jednání. Uznává přitom, že skutková podstata věci je složitá a obsáhlá, a nelze ji proto stručně popsat. Přesto trvá na tom, že se krajský soud měl věci věcně zabývat. Stěžovatel také uvedl, že z jeho podání v řízení o žalobě bylo možné posoudit včasnost podání žaloby.

[6] Následně stěžovatel uvedl, v čem spatřoval jednotlivé zásahy, jimiž se krajský soud pro jejich nekonkrétní popis a rozpornost nezabýval. Poté vyjádřil nesouhlas s posouzením zásahu (v podobě neposkytnutí úředního záznamu), jenž krajský soud sice shledal dostatečně konkrétním, ale zároveň dovodil, že se zjevně a nepochybně nemohlo jednat o nezákonný zásah do práv stěžovatele v souvislosti s evidencí daní.

pokračování

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry obsaženými v usnesení krajského soudu. Je přesvědčen, že se žádného nezákonného zásahu vůči stěžovateli nedopustil. Dále popsal historii sporu mezi ním a stěžovatelem týkajícího se evidence daní, přičemž uvedl, že stěžovateli opakovaně vysvětlil veškeré úkony provedené v systému evidence daní, a i to, jaké sestavy a písemnosti může stěžovatel požadovat. Proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

[8] V replice k tomuto vyjádření žalovaného stěžovatel uvedl, že setrvává na důvodech kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Jediným kasačním důvodem, jehož naplnění za daných okolností přicházelo v úvahu, byl ten uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

[10] Nejvyšší správní soud se předně musí vyjádřit k postupu krajského soudu při vedení řízení o žalobě. V první řadě Nejvyššímu správnímu soudu není ze spisového materiálu zřejmý důvod nečinnosti krajského soudu v době od obdržení žaloby a doplnění žaloby do vydání výzvy k odstranění vad těchto podání. Tato skutečnost napovídá tomu, že krajský soud žádný důvod vyčkávání neměl, přičemž mezidobí v délce od 23. 7. 2021, resp. 10. 12. 2021 do 17. 3. 2023 považuje Nejvyšší správní soud za neakceptovatelné. O vydání výzvy podle § 37 odst. 5 s. ř. s. má mít soud podle okolností jasno do uplynutí doby v rádech týdnů, nikoli výrazně přes rok. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 56 odst. 3 s. ř. s. mají soudy projednávat a rozhodovat žaloby proti nezákonnému zásahu přednostně. To znamená, že i veškeré procesní úkony mají činit bezodkladně tak, aby vůbec bylo možno o žalobě rozhodnout přednostně a urychleně. Uvedená doba se však jeví vzhledem k podobě rozhodnutí ve věci (dvoustranné odmítací usnesení) jako nepřiměřená i pro celé řízení o žalobě. Ze spisu je zároveň zřejmé, že krajský soud začal konat až v reakci na podnět stěžovatele proti jeho nečinnosti. Nejvyšší správní soud sice také uvážil, že rozsah žalobních podání mohl vyvolat dojem, že se jedná o bezvadnou zásahovou žalobu. V tom případě však měl krajský soud tato podání bez zbytečných průtahů přeposlat k vyjádření žalovanému a konat další potřebné procesní úkony, což se však také nestalo. Krajský soud přeposlal žalovanému pouze doplnění žaloby, tj. pouze druhé ze tří podání týkajících se ochrany proti nezákonným zásahům, a to až po více než roce od jeho obdržení, což rovněž nelze akceptovat. Se stěžovatelem je proto nutno souhlasit, že procesní postup krajského soudu v řízení byl nestandardní, a dokonce v rozporu s § 56 odst. 3 s. ř. s. Tato skutečnost však neznamená, že řízení před krajským soudem bylo zasaženo vadou mající za následek nezákonnost napadeného usnesení.

[11] Nejvyšší správní soud naopak nemůže souhlasit se stěžovatelem v tom, že odůvodnění usnesení o odmítnutí žaloby je vágní a neurčité. Byť je stručné, tak je z něj zřejmé, z jakého

důvodu krajský soud považoval většinu tvrzených zásahů za neprojednatelné i proč u zbylého tvrzeného zásahu shledal, že nemůže být namítaným nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Napadené usnesení krajského soudu tedy netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[12] Nejvyšší správní soud také nesouhlasí s tím, že napadené usnesení je zatíženou nezákonnou nepředvídatelností. Krajský soud v řízení o žalobě vydal usnesení podle 37 odst. 5 s. ř. s., jímž vyzval stěžovatele, aby odstranil vady dosud učiněných žalobních podání, tj. aby znovu a tentokrát srozumitelně a konkrétně vylíčil důvody podání zásahové žaloby. Ve výzvě bylo stěžovateli sděleno, že krajský soud shledává jeho popis okolností chaotickým a bez potřebných náležitostí. Stěžovatel byl také poučen, že pokud nedojde k potřebnému doplnění žaloby, tak nebude v řízení pokračováno a žaloba bude odmítnuta. Z toho muselo být stěžovateli jasné, že pokud lépe nevysvětlí důvody podané žaloby, tak ta nebude věcně projednána, resp. bude odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s., případně podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovateli tedy byla poskytnuta možnost účinně argumentovat k otázce, na jejímž řešení spočívalo konečné rozhodnutí soudu, a byl náležitě poučen o důsledcích nesplnění výzvy. Proto následně vydané usnesení nelze označit za překvapivé. Otázka, zda stěžovatel reagoval na výzvu patřičně, resp. zda měl krajský soud podanou žalobu věcně projednat, je řešena níže.

[13] Co se týká namítané nepřiměřenosti poskytnuté lhůty k odstranění vad žalobních podání v délce sedmi dnů, je nutné se stěžovatelem souhlasit, že tato lhůta nezapadá do celkového rázu vedení řízení o žalobě. Zásadní nicméně podle Nejvyššího správního soudu je, že se jedná o lhůtu soudcovskou. Stěžovatel tedy mohl požádat o její prodloužení, což neučinil. Namísto toho ve stanovené lhůtě na výzvu k odstranění vad reagoval, přičemž v této reakci délku stanovené lhůty nerozporoval. Předmětná argumentace proto není podle Nejvyššího správního soudu důvodná pro zrušení napadeného usnesení.

[14] K námitce stěžovatele o nevypořádání se s návrhem na spojení věci uvádí Nejvyšší správní soud následující. Bylo ověřeno, že stěžovatel v úvodu žaloby navrhl krajskému soudu spojit řízení o žalobě proti nezákonným zásahům s řízením ve věci sp. zn. 22 Af 1/2021 (vedeným u téhož krajského soudu), a to pro jejich souvislost. Krajský soud se s předmětným návrhem podle spisu nikterak nezabýval. Podle odborné literatury „[p]okud soud návrhu (na spojení věci) nevyhoví, není třeba o tom rozhodovat usnesením, byť je takové řešení procesně nejkorektnější. Postačí o tom vyrozumět osobu, které návrh učinila, přípisem. Ovšem ani nevyrozumění této osoby nelze považovat za vadu řízení, natož pak takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí (viz Soudní řád správní. Komentář, 2019, komentář k § 39, dostupný z právního informačního systému ASPI). Nejvyšší správní soud v souladu s citovaným zastává ve své judikatuře názor, že správní soud není povinen o nevyhovění návrhu na spojení věcí rozhodnout samostatným usnesením. Zároveň však obecně považuje za správné, aby se správní soud s tímto návrhem vypořádal alespoň v odůvodnění konečného rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69). Že tak krajský soud v nyní posuzovaném případě neučinil, nelze podle Nejvyššího správního soudu označit za jeho pochybení či dokonce vadu řízení. Pokud totiž krajský soud shledal, že žaloba proti nezákonným zásahům není projednatelná, resp. je zde důvod pro její odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je logické, že se případným spojením věcí v napadeném usnesení výslovně nevypořádal. Ani tato námitka proto není důvodná.

pokračování

[15] Obdobně krajský soud nebyl ve věci povinen nařídít jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., když po vyhodnocení reakce na výzvu k odstranění vad podání shledal, že návrh žalobce nevede k vydání rozhodnutí ve věci samé, resp. že jsou dány podmínky pro odmítnutí podané žaloby. Při jednání je sice obecně možné žalobní body dovysvětlit, avšak už předem musí být soud přesvědčen o projednatelnosti věci, jelikož jednání má primárně vést k vydání meritorního rozhodnutí. Stejně tak nelze z hlediska přijetí daného závěru krajským soudem shledat vadným, že nevyzval stěžovatele k úhradě soudního poplatku za podání žaloby, neboť ten by stejně byl stěžovateli podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, vrácen, ani že žalovanému nezaslal všechna žalobní podání.

[16] Nejvyšší správní soud pak nemůže relevantně vyhodnotit námitku absence spisového přehledu a číslování listů ve spise krajského soudu, neboť nemůže vědět, v jaké podobě byl spis, když do něj stěžovatel nahlížel. Po obdržení spisu od krajského soudu však musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že ten obsahuje jak přehled, tak číslování jednotlivých listů. Stěžovatel netvrdí, že by nějaké jeho podání ve spise chybělo, a proto musí Nejvyšší správní soud shledat i tuto námitku nedůvodnou.

[17] K otázce věcného projednání žaloby uvádí Nejvyšší správní soud následující, přičemž předesílá, že na věc nahlížel optikou krajského soudu, tj. bez znalosti obsahu kasačních podání.

[18] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že argumentace obsažená v žalobě a doplnění žaloby je povětšinou podána nesrozumitelně a bez potřebných náležitostí. Popis jednotlivých zásahů působí často matoucně a absence sdělení, do jakých konkrétních práv stěžovatele bylo jednotlivými tvrzenými zásahy vlastně zasaženo, znesnadňuje zaujmout k nim nějaký postoj. Platí přitom, že kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí, neboť není úlohou soudu dotvářet za žalobce žalobní argumentaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 Afs 144/2015-54). Srozumitelný popis rozhodných skutečností je navíc v případě žaloby proti nezákonnému zásahu naprosto zásadní pro pochopitelnost a uchopitelnost věci soudem (obzvláště při takovém množství tvrzených zásahů), neboť ten si v případě tohoto žalobního typu nemůže pomoci např. obsahem napadeného rozhodnutí (třeba již druhostupňového). Bylo proto podle Nejvyššího správního soudu správné, že krajský soud vydal výzvu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel však v reakci na výzvu krajskému soudu žádný konkrétnější a srozumitelnější popis jednotlivých zásahů neposkytl. Namísto toho jej především odkázal na obsah žalob, o nichž je vedeno u tohoto soudu řízení pod sp. zn. 22 Af 1/2021 a sp. zn. 22 Af 31/2021 s tím, že tyto žaloby obsahují další a velmi podrobné vysvětlení většiny žalobních námitek jeho zásahové žaloby, přičemž další popis rozhodných skutečností nepovažoval za nutný. Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto reakci na výzvu krajského soudu za adekvátní, neboť o tom, že jsou u krajského soudu vedena další žalobní řízení týkající se sporu stěžovatele a žalovaného, měl tento soud nepochybně povědomí už před vydáním výzvy k odstranění vad. Toto měl stěžovatel brát na zřetel a měl krajskému soudu sdělit informace požadované ve výzvě srozumitelně a přímo. Stěžovatel však reagoval tak, jak reagoval, ačkoliv v odpovědi na výzvu sám přiznal, že jeho popis v žalobních podáních může působit nesrozumitelně. Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že předmětná problematika (evidence daní) je komplikovaná, neboť sám o ní má ze své činnosti povědomí. Právě proto měl stěžovatel namísto odkazu na spisové značky

jiných žalobních řízení soudu konkrétně popsat požadované skutečnosti, což i přes náročnost dané problematiky bylo možné. Stěžovatel navíc ani v reakci na výzvu neuvedl, do jakých jeho konkrétních práv bylo jednotlivými tvrzenými nezákonnými zásahy zasazeno, což považuje Nejvyšší správní soud rovněž za podstatné, neboť ne každé porušení zákona správním orgánem má povahu nezákonného zásahu do veřejných subjektivních práv osoby ve smyslu § 82 s. ř. s. Případně zasazená práva stěžovatele pak musela být nepochybně rozdílná od těch, jež jsou předmětem již zmíněných jiných žalobních řízení, neboť ta by nemohla být předmětem dalšího žalobního řízení (z podání účastníků vyplývá, že řízení vedená sp. zn. 22 Af 1/2021 a sp. zn. 22 Af 31/2021 se týkají žalob proti rozhodnutí, přičemž žaloba proti nezákonnému zásahu má subsidiární povahu). S ohledem na uvedené nelze shledat vadným, závěr krajského soudu o tom, že podoba žalobních podání mu neumožnila případ věcně projednat.

[19] K jedinému žalobnímu bodu, jež krajský soud shledal konkrétním a který samostatně posoudil, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Nelze souhlasit s tím, že neposkytnutí úředního záznamu nemůže být s ohledem na povahu této písemnosti zjevně a nepochybně zásahem do práv žalobce v souvislosti s evidencí daní. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 29. 4. 2019, č. j. 2242764/19/3213-50524-809845, jež je přílohou žaloby, tak tento typ písemnosti může v souvislosti s evidencí daní obsahovat i zdůvodnění (uplynutí lhůty pro placení daně) pro odpis nedoplatku, tj. zdůvodnění pro učinění změny v evidenci daní, přičemž tato zásadní informace není uvedena na výpisu sestavy osobního daňového účtu (jak rovněž vyplývá z příloh žaloby). S ohledem na důležitost informace, kterou může úřední záznam nést a která zjevně může mít přímý vztah k evidenci daní, nelze konstatovat, že neposkytnutí úředního záznamu zjevně a nepochybně nemůže představovat zásah do práv osoby v souvislosti s evidencí daní. Krajský soud tento závěr přijal, aniž by od žalovaného obdržel reakci na zaslané doplnění žaloby, jež obsahovalo popis tohoto tvrzeného zásahu, či aniž by si příslušnou písemnost od žalovaného vyžádal a zjistil její obsah. Posouzení tohoto zásahu proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za správné.

[20] Jelikož krajský soud přijal o zásahu v podobě neposkytnutí úředního záznamu nesprávný závěr (že se nemohlo zjevně a nepochybně jednat o nezákonný zásah do práv stěžovatele v souvislosti s evidencí daní), nezabýval se pak ani důvodem samotného neposkytnutí úředního záznamu. Ten nemohl Nejvyšší správní soud při posuzování věci přehlédnout. Ze sdělení ze dne 18. 11. 2021, č. j. 3978979/21/3213-50524-802425, vyplývá, že žalovaný stěžovateli předmětný úřední záznam neposkytl, neboť se jedná o písemnost sloužící výlučně pro potřeby žalovaného, přičemž mu zaslal soupis vyhledávací části spisu, do něž byla tato písemnost zařazena. Na to stěžovatel v doplnění žaloby reagoval argumentací, že v dané věci není s ohledem na prekluzi důvodné vést vyhledávací část spisu, že všechny písemnosti jsou vedeny ve vyhledávací části spisu jen dočasně a pak přerazeny do veřejné části spisu a že ze soupisu neveřejné části spisu má být patrné, o jakou konkrétní písemnost jde, aby si o ní mohl učinit alespoň rámcovou představu. Podle Nejvyššího správního soudu skutečnost, že požadovaná písemnost slouží výhradně pro potřeby správce daně, je ve smyslu § 65 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), pouze zákonným důvodem pro zařazení této písemnosti do vyhledávací části spisu, a nikoli zákonným důvodem pro neposkytnutí této písemnosti k nahlížení. I do písemnosti z vyhledávací části spisu lze za splnění podmínek podle § 66 odst. 3 daňového řádu nahlížet. Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2010, č. j. 5 Afs 65/2009-128, „*vyloučení písemnosti, jež je součástí daňového*

pokračování

spisu, z nahlížení, tedy nelze zdůvodnit pouhým obecným odkazem na § 23 odst. 2 daňového řádu (míněn vždy zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinný do 31. 12. 2010) a na jednotlivé kategorie uvedené ve větě první zmíněného ustanovení bez toho, aniž by byla každá taková listina dostatečně specifikována, aby bylo zřejmé, jaký druh informací obsahuje a proč spadá do některé z těchto kategorií dle § 23 odst. 2 věty první daňového řádu, a hlavně aniž by bylo zároveň přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč v daném případě nebyly naplněny podmínky pro nahlédnutí do takové písemnosti ve smyslu § 23 odst. 2 věty druhé daňového řádu.“ Ačkoliv se uvedený rozsudek vztahuje k předchozí právní úpravě nahlížení do spisu při správě daní, tak podle Nejvyššího správního soudu lze citovaný závěr vztáhnout i na současný § 65 odst. 1 písm. d) společně s § 66 odst. 3 daňového řádu. Uvedený důvod pro neposkytnutí požadovaného úředního záznamu ze dne 20. 4. 2021 tedy nemá oporu v právním řádu. Kladnou odpověď na otázku, zda nepovolení nahlížení do písemnosti může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., pak poskytuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Afs 190/2017-36.

[21] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že nepovolení nahlížení do úředního záznamu bez zákonného důvodu může představovat nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv osoby souvisejících s evidencí daní ve smyslu § 82 s. ř. s. Při novém projednání věci se tedy krajský soud bude zabývat tím, zda k tomu v případě stěžovatele došlo.

IV. Závěr

[22] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Krajský soud tak bude v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) povinen o zásahové žalobě znovu rozhodnout.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu